

O tym, jak utopiec Rokita...

Rokita? Tego stworoka wszyscy górnicy z osiedla znali. Pokazował się wieczorami na stawie pod hołdom. Wysiadywał na pochyłej wierzbie i czychtował na ludzi, co szli wedle stawu. Wyglądał szkaradnie. Do zwylnkano było, jak się wto z nim trefił. Na ślimatej żabij głowie miał czerwono magiera, spod kierej łała się sztyjc woda. Łoła się łała na zielony kapudrok, niżej na potargane galoty, z kierych wystawały diobelski kopytka. Rod kurził fajka i szewcowoł.

Nojwiyncyj mecyji mieli z Rokitom górniki, kierzi nocą wracali ze szychty wedle tego stawu. Widywali go, jak się zabowioł ze swojimi bajtlami: Skrzekiym, kierego uczył śpiywać i Bajorym, kierego uczył tańcować. Słyszeli jak się niyroz przy tym fest nerwowoł:

- Psiepary, kiedyż wos naucza tych nocnych divertimyntów?

Ale wodniok taki gupi niy był, na jakigo wyglądoł. Jak ino usłyszoł, że na grubie zwon wybijo koniec szychty, swojim bajtlom kazowoł siedzieć cicho, a łał chytoł flyjtka i zaczynoł cicho a piyknie grać.

Wtynczos czarodziejsko muzyka niosła się po wodzie aż pod sama gruba.

- Słyszysz, już nos wobi! – godoł kamrat do kamrata.

Piykne były te divertimynta. Cieszyły górników. Coż kiej biydni górnicy porząd mieli posucha w kabsach. Nic Rokicie niy ciepali do wystawionej magierki. Rozzłoszczony tym muzykant przestawoł grać, a wodnym bajtlom kazowoł przeraźliwie skrzeczeć i pyrskać kalnom wodom. Urobiyni górnicy, co ledwie nogi smyczyli tyż się nerwowali. Cyłowali w niego patykami, kamiyniami z hołdy, żegnali go krzyżym świyntym.

- Ciś, norku! Stroć się nom z łoczów. Zamiast nom coś fajnego grać, to się dresz jakby cie wto ze skóry łobdziyroł. Pultej do wody, a drab, bo dzisio od nos psinco dostaniesz!

Rokiciok dobrze wiedzioł, że górnicy niy som tacy skąpi, jak godajom. Roz na miesiąc na kopalni był przeca geltak. Wtynczos

kamraty popili se piwa i kryklali ze szychty do dom, juści - pod śpiywym:

„Skończyła się wreszcie

szychta górnikowi,

idzie se poleku

idzie ku domowi...”

- Hej! Rokita, grej! – wołali już z daleka. A utopel ino na to czekoł. Chytoł flyjtka i ani niy sztimowoł, ino wybiyroł co piykniejsze konski i groł. A kmin z niego był siaroński! Sprytny wigejc. Jak kamraty przechodziły koło pochyłej wierzby – nogle przerywoł i czekoł, czy mu ciepnom do magierki jaki złociok, czy niy.

- Grej, dudo diobelny, bo cie oskubimy z kudeł. Tu mosz, cało gorść złocioków, a grej!

Toż mogliście słyszeć ta muzyka! Niyjedna górnikowo żona jom słyszała we familokowym oknie.

- Aha!. Nasze chopy zaś z Rokitom urzyndujom – godała jedna do drugij.

Jak już tego śpiywu i utopcowych divertimyntów górnicy miały dość, podnosili utropione robotom i piywym ciała i belontali się dalij ku familokom.

Na drugi dziyń, zanim jeszcze słonko niy wejrzało zza hołdy, przy pochylonej wierzbie był już bezrobotny Froncek – elwer, kiery roz za razym norkowoł na dno stawu i zbiyroł górniczne złocioki.

Zbiyroł jich i zanosił je starej Zuzce – wdowie po górniku. Za te Rokitowe złocioki mieli oba biydoki na chlyb.

Słowniczek:

familok – wielorodzinny dom

elwer – bezrobotny

bajtel – maluch

fest – mocno

Alojzy Lysko